

บทที่ 5

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

จากการที่ผู้เขียนได้ศึกษาและวิเคราะห์ถึงปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน ทั้งจากมุมมองของกฎหมายระหว่างประเทศ และกฎหมายภายในของประเทศไทย ทำให้ตระหนักได้ว่าปัจจุบันนี้ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันได้กลายเป็นปัญหาระดับสากล ซึ่งส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของโลกอย่างใหญ่หลวง จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่จำเป็นจะต้องมีความร่วมมือกันในระดับระหว่างประเทศ เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหานี้ร่วมกัน จึงเป็นที่มาของอนุสัญญาต่างๆ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันและปราบปรามการทุจริต

โดยอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต ค.ศ.2003 และกฎหมายภายในของประเทศไทย ต่างก็มีถึงข้อดี และข้อด้อยแตกต่างกัน ซึ่งประเทศไทยสามารถนำมาปรับใช้กับกฎหมายภายในที่มีอยู่ได้ เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชันสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นที่ยอมรับในสังคมระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น และเป็นที่น่าเชื่อถือของนักลงทุนชาวต่างชาติที่ต้องการลงทุนในประเทศไทยด้วย

ปัจจุบันนี้ ในการประสานความร่วมมือระหว่างกันในเรื่องการบังคับตามคำพิพากษากรณีการริบทรัพย์สินทางแพ่งของประเทศไทยนั้น ยังคงต้องอาศัยช่องทางตามพระราชบัญญัติความร่วมมือทางอาญาระหว่างประเทศ พ.ศ. 2535 ต่อ ไป โดยอาศัยช่องทางตามมาตรา 35 ที่ให้ผู้ประสานงานกลางประสานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอีกที ซึ่งเป็นการยุ่งยาก เสียเวลา และทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งกันระหว่างหน่วยงานภายในด้วยกันเอง และส่งผลให้การดำเนินการเพื่อบังคับตามคำพิพากษาในกรณีการริบทรัพย์ทางแพ่งต้องเนิ่นช้าไปโดยไม่สมควร ซึ่งทำให้เกิดผลเสียหายอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นการประวิงเวลาให้ผู้กระทำความผิดได้เสวยสุขอยู่กับกองเงินกองทองที่ตนได้มาโดยไม่สุจริตต่อไป

ในเรื่องของการติดตามทรัพย์สินกลับคืน เป็นกฎหมายที่ทุกประเทศมีการบังคับใช้อยู่แล้ว ทั้งที่อังกฤษ สหรัฐ หรือประเทศสากลอื่นในโลก ถือเป็นกฎหมายเร่งด่วนและมีความสำคัญกับสังคมไทยอย่างมาก ทั้งนี้ ที่ผ่านมามีประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีสมาชิกของสนธิสัญญากฎหมายระหว่างประเทศ แต่ยังไม่ได้นำไปใช้ให้สัตยาบัน จึงทำให้มีปัญหาในการติดตามทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดที่นำไปไว้ในต่างประเทศ จึงควรมีการดำเนินการให้เสร็จโดยเร็ว เพราะจะทำให้การทำงาน

โดยเฉพาะการนำทรัพย์สินที่ผู้กระทำผิดยกออกไปไว้ในต่างประเทศ กลับคืนมาได้อย่างมีประสิทธิภาพและทำได้ง่ายขึ้น ซึ่งเท่ากับว่าสามารถติดตามสมบัติของชาติกลับคืนมาให้ได้มากที่สุด

ประเด็นข้อเสนอแนะจากข้อจำกัดของกฎหมายภายในของไทย

1. การกำหนดความผิดอาญา

โดยในส่วนของบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่รัฐต่างประเทศ หรือข้าราชการพลเรือนระหว่างประเทศ นั้น ผู้เขียนเห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญาไทย มิได้มีการบัญญัติโดยใช้คำว่าเจ้าหน้าที่รัฐแต่อย่างใด แต่ใช้คำว่าเจ้าพนักงาน แต่จากการพิจารณาจะเห็นได้ว่าคำว่าเจ้าพนักงาน มีความหมายในทำนองเดียวกับคำว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่ไม่ได้ครอบคลุมทั้งหมด และที่สำคัญเจ้าพนักงานตามกฎหมายอาญาหมายถึงเจ้าพนักงานของรัฐบาลไทยเท่านั้น โดยมีได้หมายรวมถึงเจ้าพนักงานของรัฐบาลต่างประเทศ ดังนั้น ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐต่างประเทศ หรือข้าราชการพลเรือนระหว่างประเทศ ได้กระทำการต่างๆตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาทั้งสองฉบับนี้จึงไม่เป็นความผิดอาญาตามกฎหมายไทย จะเห็นว่ากฎหมายไทยไม่ครอบคลุมในเรื่องนี้

นอกจากนี้ในส่วนบทบัญญัติของภาคเอกชนนั้น แม้จะยังเป็นเรื่องที่มีการกล่าวถึงไม่มากนักเท่ากับการทุจริตในภาครัฐ แต่การทุจริตในภาคเอกชนก็เป็นเรื่องที่สำคัญมากเรื่องหนึ่ง การทุจริตในภาคเอกชนอาจอยู่ในรูปแบบการทุจริตระหว่างเอกชนและเอกชน หรือการทุจริตระหว่างเอกชนและรัฐ โดยเรื่องการทุจริตในภาคเอกชนซึ่งอนุสัญญาสหประชาชาติได้กำหนดไว้ในข้อ 12 ซึ่งเน้นไปทางมาตรการป้องกันโดยส่งเสริมมาตรการทางบัญชีและการตรวจสอบบัญชี โดยไม่ได้บังคับให้รัฐกำหนดให้ความสัมพันธ์กับการทุจริตภาคเอกชนเป็นความผิดทางอาญา โดยประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่กำหนดให้การทุจริตในภาคเอกชนเป็นความผิดอาญาโดยตรง

2. การดำเนินการทางแพ่งเพื่อติดตามเรียกคืนทรัพย์สิน

ผู้ที่โจ่งคดีฟ้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินหรือเรียกค่าเสียหายจากการกระทำหรือขอให้รับรองกรรมสิทธิ์ของตนในทรัพย์สินในคดีที่ขอให้รับทรัพย์สินนั้นต้องเป็น บุคคล อาจเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล (ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 55) ซึ่งตามกฎหมายไทยแล้วรัฐบาลหรือรัฐบาลต่างประเทศไม่เป็นนิติบุคคลจึงไม่สามารถฟ้องคดีได้ แต่หากหน่วยงานของรัฐต่างประเทศเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายของต่างประเทศ กฎหมายไทยก็น่าจะยอมรับว่าหน่วยงานนั้นเป็นนิติบุคคลและสามารถฟ้องคดีในศาลไทยได้

ทรัพย์สินที่อยู่ในประเทศไทยจึงมีใช้ทรัพย์สินขึ้นเดียวกับที่ได้จากการกระทำความผิด ดังนั้นตามกฎหมายไทยแล้ว หน่วยงานของรัฐนั้นไม่อาจอ้างว่าเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่เปลี่ยนสภาพนั้นได้ เพราะทรัพย์สินนั้นมีใช้ทรัพย์สินขึ้นเดียวกับทรัพย์สินเดิมที่ได้มาจากการกระทำความผิด กฎหมายไทยไม่มีหลักการเช่นเดียวกับกฎหมายคอมมอนลอว์ที่มีกฎหมายที่เรียกว่า tracing ซึ่งเปิดโอกาสให้เจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินเดิมสามารถ trace ทรัพย์สินเดิมเข้าไปในทรัพย์สินที่เปลี่ยนสภาพไปได้และอ้างความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินใหม่ได้ ดังนั้นการพิสูจน์ฐานแห่งสิทธิโดยอาศัย “กรรมสิทธิ์” จึงมีโอกาสใช้ได้น้อยในประเทศไทย

3. การบังคับตามคำสั่งยึดอายัดทรัพย์สินหรือคำพิพากษาให้ริบทรัพย์สินของต่างประเทศได้โดยตรง

ในกรณีที่ถ้าเป็นการให้ผลกับคำสั่งริบทรัพย์สินของศาลต่างประเทศโดยวิธีการบังคับโดยตรง การพิจารณาหลักความชอบด้วยกฎหมายจะต้องอ้างอิงกับกฎหมายของประเทศผู้ยื่นคำร้องขอ หากตามกฎหมายนั้น ทรัพย์สินนั้นสามารถริบได้โดยชอบแล้ว ประเทศผู้รับคำร้องขอก็สามารถที่จะบังคับตามคำสั่งให้ริบทรัพย์สินของศาลต่างประเทศได้โดยไม่ต้องคำนึงว่ากฎหมายของประเทศตนอนุญาตให้มีการริบทรัพย์สินนั้นหรือไม่ แม้ทรัพย์สินนั้นจะไม่สามารถถูกริบได้ตามกฎหมายของประเทศตน ประเทศผู้รับคำร้องขอก็สามารถริบทรัพย์สินนั้นโดยบังคับตามคำสั่งริบทรัพย์สินของศาลต่างประเทศได้ กรณีไม่เป็นการฝ่าฝืนต่อหลักความชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด

สำหรับประเทศไทยนั้น เนื่องจากการให้ผลกับคำสั่งริบทรัพย์สินของศาลต่างประเทศใช้วิธีการบังคับโดยอ้อม ทรัพย์สินที่จะริบได้จึงต้องเป็นทรัพย์สินที่สามารถริบได้ตามกฎหมายไทย พระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535 มาตรา 33 ได้กำหนดเงื่อนไขข้อนี้ไว้ชัดเจน เงื่อนไขดังกล่าวทำให้ประเทศไทยไม่สามารถให้ความช่วยเหลือกับต่างประเทศในการริบทรัพย์สินแบบมูลค่าได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาฯ

ตามองค์ประกอบสำคัญของการให้ความช่วยเหลือในการริบทรัพย์สิน คือ ต้องมีคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลประเทศผู้ร้องขอ และทรัพย์สินดังกล่าวอาจจะถูกริบหรือยึดได้ในประเทศไทย หากไม่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล หรือคำสั่งดังกล่าวไม่ใช่คำสั่งของศาลแต่เป็นคำสั่งของหน่วยงานอื่นเช่นเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายเฉพาะต่างๆเช่นกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน คำร้องขอริบทรัพย์สินดังกล่าวก็จะไม่เข้าองค์ประกอบซึ่งประเทศไทยสามารถให้ความช่วยเหลือได้ตามมาตรา 32-35 นี้

ในประเด็นนี้ผู้เขียนเห็นว่าควรมีการเปิดช่องให้มีการบังคับตามคำสั่งยึดทรัพย์หรือคำพิพากษาให้ริบทรัพย์สินของต่างประเทศโดยตรง เพียงแต่ต้องมีการกำหนดในรายละเอียดที่เกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการให้ชัดเจน และรัดกุม โดยผู้เขียนเห็นว่าการเปิดช่องทางนี้ ไม่ได้เป็นการยอมรับอำนาจอธิปไตยของศาลต่างประเทศแต่อย่างใด แต่เป็นช่องทางในการเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศระหว่างกันในการยึดอายัด และริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำผิดได้รวดเร็วขึ้น เนื่องจากปัจจุบันนี้การเคลื่อนย้าย เปลี่ยนแปลง และปกปิดทรัพย์สินสามารถทำได้ อย่างง่ายดายและสะดวกรวดเร็ว โดยผ่านวิธีการต่างๆ มากมาย หากมีช่องทางการบังคับตามคำสั่งยึดทรัพย์ หรือคำพิพากษาริบทรัพย์ของต่างประเทศนี้ โดยอัตโนมัติ ก็จะสามารถช่วยลดขั้นตอน และระยะเวลาในการดำเนินการไปได้ เพื่อให้มีการดำเนินการยึดอายัด และริบทรัพย์สินที่รวดเร็วและทันต่อเหตุการณ์

4. ทรัพย์สินที่ถูกยึดหรือริบได้ตามกฎหมายไทยนั้นยังมีความหมายแคบ

ซึ่งไม่ครอบคลุมกรณีที่ทรัพย์สินนั้นมีการเปลี่ยนสภาพ ควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องกับการริบทรัพย์สินให้มีความสอดคล้องกัน และเป็นระบบ โดยทรัพย์สินที่ถูกยึดหรือริบได้ในกรณีของการติดตามเรียกคืนทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดตามอนุสัญญานี้ ไม่ควรจำกัดอยู่แค่ความหมายตามประมวลกฎหมายอาญา หรือตาม พ.ร.บ.ความร่วมมือทางอาญาระหว่างประเทศ พ.ศ.2535 เท่านั้น

การริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 นั้น ไม่สามารถนำมาใช้กับทรัพย์สินที่มีการเปลี่ยนสภาพไปแล้วหรือได้มีการนำไปฟอกแล้วได้ กรณีจึงแทบจะไม่มีประโยชน์ในส่วนที่เกี่ยวกับการเรียกทรัพย์สินคืน เนื่องจาก ทรัพย์สินเหล่านั้นได้ผ่านกระบวนการเปลี่ยนสภาพหรือฟอกเงินมาแล้วทั้งสิ้น

5. ควรนำระบบการยึดหรือริบทรัพย์สินแบบมูลค่า(Value based confiscation) มาใช้กับการริบทรัพย์ตามกฎหมายภายในของประเทศไทย

โดยที่การยึดหรืออายัดทรัพย์สินเป็นมาตรการชั่วคราวเพื่อรักษาทรัพย์สินไว้เพื่อประโยชน์ในการที่จะริบทรัพย์สินนั้นต่อไป ทรัพย์สินที่ริบได้ตามกฎหมายไทยย่อมสามารถถูกยึดหรืออายัดได้ตามกฎหมายไทยด้วย ดังนั้น ทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเท่านั้นที่สามารถจะถูกยึดอายัดหรือ ริบได้ตามกฎหมายไทย เมื่อพิจารณาจากระบบการริบทรัพย์สินทั้งสองระบบดังกล่าวข้างต้นแล้ว คงสรุปได้ว่า ประเทศไทยใช้ระบบริบทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ดังนั้น เมื่อมีคำร้องขอของต่างประเทศให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สิน หากประเทศนั้นจะใช้ระบบ

การริบทรัพย์สินแบบมูลค่า คำร้องขอจะระบุทรัพย์สินที่เป็นของผู้กระทำความผิดที่อยู่ในประเทศไทยเท่านั้น โดยไม่มีข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานว่าทรัพย์สินดังกล่าวได้มาจากการกระทำความผิด ดังนั้น ทรัพย์สินที่ขอให้ยึดหรืออายัดนั้นไม่สามารถถูกยึดหรืออายัดได้ตามกฎหมายไทย ซึ่งหมายความว่า กรณีไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามมาตรา 33 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา ประเทศไทยจึงไม่สามารถให้ความช่วยเหลือในการยึดหรืออายัดทรัพย์สินได้

เห็นว่าควรมีการพิจารณานำแนวคิดเรื่องการริบทรัพย์สินแบบมูลค่า(Value Base) มาใช้ในการริบทรัพย์สินในกรณีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการทุจริต เนื่องจากการพิสูจน์ถึงความเกี่ยวข้องของทรัพย์สินกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการทุจริตนั้น เป็นเรื่องที่ยุ่งยาก และซับซ้อน เหตุเพราะผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับการทุจริตเป็นผู้ที่มีการศึกษาดี มีความรู้ รู้ช่องทางในหาหนทางในการทุจริต และสามารถหาช่องทางในการปกปิด ซ่อนเร้น หรือแปรสภาพทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดนี้ได้อย่างแนบเนียน ดังนั้น เมื่อผู้กระทำความผิดเหล่านี้ถูกศาลพิพากษาว่ากระทำความผิดฐานทุจริต และมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดนี้ เราจึงพบว่าทรัพย์สินที่ศาลสั่งริบนั้น ยึดได้แต่เพียงตัวเลขเท่านั้น ส่วนมูลค่าของทรัพย์สินที่แท้จริงที่ริบได้นั้น ไม่ได้ใกล้เคียงกับตัวเลขที่ปรากฏในคำพิพากษาเลย เนื่องจากทรัพย์สินเหล่านั้นได้ถูกใช้ หรือโอนย้ายไปแล้ว แต่หากมีการนำระบบการยึดทรัพย์สินแบบมูลค่ามาใช้ในกรณีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการทุจริตนี้ เพียงแต่พิสูจน์ได้ถึงมูลค่าความเสียหาย หรือ มูลค่าของทรัพย์สินที่ได้มาจากการทุจริต ก็สามารถริบทรัพย์สินที่ผู้กระทำความผิดมีอยู่ได้จนกว่าจะได้ชำระเต็มจำนวนที่ศาลสั่งริบ โดยไม่ต้องพิสูจน์ว่าทรัพย์สินใดของผู้กระทำความผิดเป็นทรัพย์สินที่ไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด และทรัพย์สินใดเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด

6.การส่งคืนทรัพย์สินที่ริบได้ให้แก่อำนาจต่างประเทศ

ผู้เขียนเห็นว่าทรัพย์สินที่ได้มาจากการทุจริตนั้นเป็นทรัพย์สินที่ประเทศนั้นๆเป็นเจ้าของ และเป็นผู้เสียหายอย่างแท้จริง และทรัพย์สินที่ได้มาโดยการทุจริตนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นเงินภาษีอากรของประชาชนในประเทศนั้นๆ ทรัพย์สินใดๆที่ผู้กระทำความผิดได้มาจากการกระทำความผิดนั้น ก็สมควรที่จะถูกส่งกลับคืนให้กับเจ้าของที่แท้จริง แต่เมื่อพิจารณาจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการริบทรัพย์สินของไทยนั้น มีเพียงพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 เท่านั้นที่ให้การริบทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน และตกเป็นของกองทุนตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งสามารถที่จะนำทรัพย์สินที่ริบนั้นส่งคืนให้กับรัฐต่างประเทศได้ แต่กฎหมายอื่นๆเช่น กฎหมายอาญา พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.

2542 นั้น ล้วนแต่มีบทบัญญัติให้ทรัพย์สินที่ศาลมีคำพิพากษาให้ริบนั้น ตกเป็นของแผ่นดินทั้งสิ้น ซึ่งไม่สามารถที่จะนำทรัพย์สินเหล่านั้นส่งคืนให้กับรัฐต่างประเทศได้

เมื่อศาลได้มีคำสั่งให้ริบทรัพย์สินตามคำร้องขอัยการพิเศษฝ่ายคดีแล้ว ทรัพย์สินที่ริบจะตกเป็นของประเทศไทย โดยไม่มีการส่งคืนหรือแบ่งให้กับประเทศผู้ร้องขอ ทำให้ไม่สามารถส่งคืนทรัพย์สินที่ริบให้กับต่างประเทศได้ ตามข้อ 57 เนื่องจากกฎหมายให้ตกเป็นของแผ่นดินประเทศไทยจึงต้องมีการดำเนินการตรากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการส่งคืน และจัดการทรัพย์สิน เพื่อให้สอดคล้องกับข้อ 57 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต ค.ศ. 2003

7. การยึดและอายัดทรัพย์สินไว้ชั่วคราวในระหว่างการดำเนินคดี

ควรมีบทบัญญัติชัดเจนให้มีการยึดและอายัดทรัพย์สินไว้ชั่วคราวในระหว่างการดำเนินคดีตามคำร้องขอของทางการต่างประเทศได้ โดยคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินนั้นอาจจะเป็นคำสั่งของศาลหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอื่นก็ได้

ตามบทบัญญัติของมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติฯ พ.ศ. 2535 หากรัฐภาคีผู้ร้องขอให้มีการอายัดทรัพย์สินไว้ชั่วคราวในลักษณะดังกล่าว ประเทศไทยไม่สามารถดำเนินการให้ได้ เนื่องจากยังไม่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ริบหรือยึดทรัพย์สินมาแสดง ดังนั้นเพื่อให้ความร่วมมือระหว่างประเทศในการติดตามเรียกคืนทรัพย์สินมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นจึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายในส่วนนี้เพื่อให้ประเทศไทยสามารถให้ความร่วมมือกับรัฐที่ร้องขอได้ในกรณียึดทรัพย์สินชั่วคราว หากรัฐภาคีผู้ร้องขอมีพยานหลักฐานที่สามารถพิสูจน์ให้ศาลไทยจนเป็นที่พอใจว่าทรัพย์สินที่พบในประเทศไทยเป็นรายได้จากอาชญากรรม หรือทรัพย์สิน เครื่องมือที่ใช้ในการกระทำความผิดจริง โดยมีคำสั่งของหน่วยงานที่มีอำนาจสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินชั่วคราว หรือสำเนาคำสั่งรับรองถูกต้องส่งมา แม้ว่าคำสั่งดังกล่าวจะไม่ใช่มติของศาล

8. การกำหนดความผิดมูลฐานตามกฎหมายฟอกเงิน

ความผิดฟอกเงินที่กระทำนอกประเทศ หากจะให้เข้าความผิดมูลฐาน จะต้องเป็นกรณีที่มีความผิดนั้น เป็นความผิดอาญาตามกฎหมายภายในทั้งของรัฐที่มีการกระทำความผิดและรัฐที่ได้รับการร้องขอให้บังคับการต่ออาชญากรรมความผิดนั้นด้วย อย่างไรก็ตามการกำหนดมูลฐานความผิดเช่นนี้ เป็นการทำให้การริบทรัพย์สินที่ใช้หลัก dual criminality สามารถกระทำได้นี้เนื่องจากการรวมเอามาตรการขั้นต่ำของขอบเขตความผิดอาญาทั้งหมดที่ระบุไว้ในอนุสัญญานี้และเป็นการผิดในทั้งสองรัฐมาเป็นความผิดมูลฐาน เมื่อความผิดมูลฐานมีกรอบที่ขยายออกไปเท่ากันตามอนุสัญญานี้แล้ว และเป็นความผิดที่เข้าตามหลักเกณฑ์ความผิดทางอาญาทั้งสองรัฐก็สามารถให้ความช่วยเหลือในการริบทรัพย์สินระหว่างกันได้ ในเรื่องความผิดมูลฐานนี้ มีปัญหาการ

นิยามความผิดมูลฐาน predicate offence อยู่บ้าง ซึ่งบางรัฐจะมีการนิยามที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการกำหนดโทษต่อไป เนื่องจากหลายรัฐมีกฎหมายฟอกเงินกำหนดไว้แล้ว และได้นิยามความผิดมูลฐานไว้อย่างหลากหลาย บางรัฐกำหนดความผิดมูลฐานไว้อย่างละเอียด ในขณะที่บางรัฐก็นิยามไว้กว้างๆ โดยรัฐส่วนใหญ่มักกำหนดให้ความผิดมูลฐานรวมถึงอาชญากรรม และอาชญากรรมร้ายแรง

เมื่อความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 นั้นไม่รวมถึงความผิดที่เกิดขึ้นในต่างประเทศที่ไม่อยู่ในอำนาจของศาลไทยแล้ว การดำเนินการเพื่อริบทรัพย์สินโดยการฟ้องคดีอาญามูลฐานฟอกเงินหรือโดยกระบวนการอื่น เช่น การขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามกฎหมายดังกล่าวนี้ เป็นต้น ย่อมไม่สามารถที่จะกระทำได้กฎหมายไทยในส่วนนี้จึงยังไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาฯ แต่อย่างใด

ประเทศไทยควรมีการออกกฎหมายติดตามทรัพย์สินฯ ภายใต้กรอบอนุสัญญาฉบับนี้ ซึ่งจะทำให้ประเทศต่าง ๆ ที่เป็นภาคีสมาชิกให้ความช่วยเหลือหรืออำนวยความสะดวกซึ่งกันและกันมากขึ้น ดังนั้น เมื่อไทยขอความร่วมมือไปยังประเทศใด เพื่อขอให้เร่งหรืออำนวยความสะดวกในเส้นทางการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้กระทำผิด ที่ไทยทำเรื่องหรือยื่นเรื่องไปประเทศที่เป็นภาคีสมาชิก ก็ต้องเร่งให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกกับไทยเช่นกัน